

něn činži zvyšovati, vedlo by to ve svém důsledku k tomu, že by si mohl vymoci proti nájemníkovi, jenž se zdráhá zvýšenou činží platiti, svolení k výpovědi z důvodu § 1 (2) čís. 1 a § 32 zák. o ochr. náj. a mohl by takto libovolně vyloučiti ochranu nájemníka proti výpovědi, kterou zákon nájemníkovi náhradního bytu podle § 32 poskytl. I v tom směru jest schváliti úvahy odvolacího soudu.

Čís. 12385.

Převzal-li vyrovnací dlužník směnečný závazek, že zaplatí vyrovnacímu věřiteli schodek jeho pohledávky, nekrytý vyrovnáním, na základě prohlášení z doby před 1. srpnem 1931, jest platnost směnečného závazku posouditi podle § 47 vyr. řádu z roku 1914, nikoliv podle § 55 vyr. řádu z roku 1931, třebaže směnka byla vystavena teprve po 1. srpnu 1931.

Podle § 47 vyr. řádu z roku 1914 není závady, by se dlužník nezavázal po skončení vyrovnacího řízení zaplatiti věřiteli celou pohledávku, jež podléhá účinkům vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 23. února 1933, Rv I 159/33.)

Po skončení vyrovnání zavázal se vyrovnací dlužník prohlášením ze dne 22. června 1931 zaplatiti žalobci celou pohledávku, jež spadala do vyrovnání. Na základě tohoto prohlášení žalovaného byla dne 22. prosince 1931 vystavena směnka, již žalovaný přijal. Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný, že jeho směnečný závazek jest neplatný, ježto jde o nedovolenou výhodu podle § 55 vyrovnacího řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n. **O b a n i ž š í s o u d y** směnečný platební příkaz zrušily, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Přijetím zažalované směnky ze dne 22. prosince 1931 převzal žalovaný na sebe směnečný závazek, zaplatiti schodek předchozím vyrovnáním nekrytý. Tím měl žalobce, který měl svou pohledávku přihlášenou k vyrovnání, obdržeti zaplacenou jen 42%, obdržeti pohledávku celou na rozdíl od ostatních věřitelů, kteří se musili spokojiti s vyrovnací kvotou. To jest poskytnutím zvláštní výhody. Jelikož směnka, která je předmětem žaloby, byla vystavena v době, kdy byl již v účinnosti nový vyrovnací řád ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n., jest pro posouzení otázky, zdali dohoda o poskytnutí zvláštní výhody, k níž došlo po skončení vyrovnacího řízení, jest platná, směrodatný § 55 nového vyrovnacího řádu, vstoupivšího v účinnost dnem 1. srpna 1931. Na rozdíl od dřívějšího řádu (§ 47) není ustanovení § 55 nového vyr. ř. o zákazu poskytování zvláštních výhod nikterak časově omezeno. Jest proto neplatné i tehdy, když pochází z doby pozdější. V důsledku toho prvý soudce právem prohlásil směnečný závazek prvního žalovaného za neplatný, ježto mu jest podkladem neplatné jednání, a zrušil směnečný platební příkaz ve smyslu námitek.

N e j v y š š í s o u d ponechal směnečný platební příkaz v platnosti.

D ů v o d y:

Pokud jde o žalovaného Antonína B-a, nelze dovolání upříti oprávnění. Jeho závazek, jenž jest podkladem zažalované směnky, se zakládá na prohlášení ze dne 22. června 1931, pocházejícím z doby před účinností vyrovnacího řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n., takže § 55 tohoto vyrovnacího řádu o zvláštních výhodách zde nepřichází v úvahu, nýbrž § 47 vyr. ř. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák., podle něhož není závady, by se dlužník nezavázal po skončení vyrovnacího řízení zaplatiti věřiteli celou pohledávku, jež podléhá účinkům vyrovnacího řízení (sr. rozh. n. s. sb. čís. 5281). Nehledíc však k tomu, nebylo účelem prohlášení ze dne 22. června 1931 poskytnouti žalobkyni zvláštní výhodu, neboť jak vyplývá z obsahu tohoto prohlášení a z přednesu stran, šlo o to, by byla zastavena exekuce zahájená proti žalované Markétě B-ové, a za tím účelem přistoupil žalovaný Antonín B. jako spoludlužník ke dluhu své manželky Markéty B-ové žalobkyni již přisouzenému pravoplatným rozsudkem krajského soudu ze dne 21. listopadu 1930. K zajištění tohoto dluhu byla žalovaným přijata směnka ze dne 22. června 1931 a zažalovaná prolongační směnka. Námitka, že tu jde o neplatnou zvláštní výhodu ve vyrovnacím řízení, není proto opodstatněna, a poněvadž co do výše zažalované směnky námitky nebyly vzneseny, bylo dovolání pokud se týče žalovaného Antonína B-a vyhověno a směnečný platební příkaz proti němu byl zachován v platnosti.

Čís. 12386.

Bylo-li již před vyhlášením zákona ze dne 21. dubna 1932, čís. 54 sb. z. a n., předmětem podnikání společenstva přijímání vkladů na vkladní knížky, tento předmět podnikání však nebyl zapsán do rejstříku, lze se domáhati doplnění rejstříkového zápisu v tomto směru i po uplynutí šestiměsíční lhůty čl. XLIV (2) zákona čís. 54/1932.

(Rozh. ze dne 23. února 1933, R II 29/33.)

Dne 24. listopadu 1932 opověděla »Občanská záložna, zapsané společenstvo s ručením obmezeným v L.« k rejstříku změnu stanov. rozšiřující předmět podnikání na přijímání vkladů na vkladní knížky. Rejstříkový soud žádosti nevyhověl. D ů v o d y: Žádosti družstva o doplnění jeho podnikání v družstevním rejstříku nebylo vyhověno jako opožděné, neboť podle čl. XLIV. odst. (2) zák. ze dne 21. dubna 1932 čís. 54 sb. z. a n. bylo žádost podati do šesti měsíců od dne vyhlášení tohoto zákona (30. dubna 1932), tedy hledíc k tomu, že 30. října 1932 byla neděle, nejpozději dne 31. října 1932. Žádost však byla podána až 24. listopadu 1932, tedy opožděně. Po této lhůtě (31. října 1932) lze podati žádost takovou jen, jsou-li splněny ostatní podmínky § 2 čís. 2 zák. čís. 239/24 v doslovu zákona čís. 54/32 sb. z. a n. Žá-